Lova zingt voor Majken

Mama en papa

Dit boek is van

_____

Welkom bij dit voorbeeldboek! Het is precies gemaakt zoals jouw eigen boek wordt, met de foto's en keuzes die hiernaast te zien zijn, en laat zien hoe een verhaal van Saga voor jou eruit kan zien. Blader, lees en stel je voor dat jouw kind de held is in zijn of haar eigen sprookje.

Het is de avond voor Lucia. Morgen mag Lova voorop lopen in de luciaoptocht thuis, met de lichtkroon op haar hoofd. Nu staat ze op het vloerkleed in de woonkamer, in een witte jurk met een rood lint. Voor haar zit Majken op haar gele kussen. Alleen de kat luistert.

Lova haalt adem. Ze kent het liedje. Toch komt haar stem eruit als een heel, heel zacht gefluister. “Ik zing voor Majken”, denkt ze. Aan haar voeten glinstert een lange zilveren sliert van de lichtkroon. Majkens snorharen trillen even.

Lova zet de lichtkroon op haar hoofd. Vijf kleine elektrische lichtjes gaan aan met een zachte gloed. Er zit een zilveren sliert vast aan de rand, en Lova probeert hem los te peuteren.

Majken ziet de sliert trillen. Hij knippert. Hij zwiept bijna als een muizenstaart. Lova probeert de eerste regel opnieuw, nog zachter dan tevoren. “Ik zing voor Majken”, denkt ze. Dan schiet er een gestreepte poot naar voren. En het volgende moment klinkt er: zwiep!

Majken heeft het glinsterdraadje gevangen. De lichtkroon gaat mee, helemaal over het kleed. De kat rent zo snel dat de vijf kleine lichtjes huppen en knipperen.

“Mijn lichtkroon!” roept Lova. Ze rent erachteraan. Majken slaat de slaapkamer in en verdwijnt onder het bed. Lova blijft bij de deur staan. Misschien rende Majken weg om dat piepkleine liedje niet te hoeven horen? Onder het bed lichten twee groene ogen op. En verder naar binnen knipperen vijf kleine lichtjes.

Onder het bed ruikt het naar stof, houten blokken en een verdwaalde sok. Lova gaat op haar buik liggen en steekt haar hand eronder. “Majken, kom nou. Dat is geen kattenmuts.”

Majken tikt tegen de zilveren sliert. Poot. Poot. Poot. Dan kruipt ze met de lichtkroon nog verder naar achteren. Lova hoort geritsel, ziet een staart verdwijnen en mompelt: “Ik zing voor Majken.” Ze wil roepen. Maar dat doet ze niet. Nog niet.

Plotseling schiet Majken onder het bed vandaan en springt ze op de boekenkast. Ze landt midden tussen de prentenboeken en de gevlochten mand.

“Niet ook nog op de boekenkast!” zegt Lova. Ze pakt haar kleine krukje en klimt erop. De lichtkroon zit scheef over Majkens oren. De kat vangt het glinsterdraadje weer, poot-poot-poot, alsof ze een heel belangrijke taak heeft. Lova kan er bijna bij. Dan springt Majken aan de andere kant naar beneden en rent naar de kledingkast.

In de kledingkast ruikt het naar wol, regenjassen en Lova's muts met pompon. Majken zit boven op de sjaals. De lichtkroon is over haar schouders gegleden en het glinsterdraadje is perfect speelgoed.

“Ik ben aan de beurt om de lichtkroon te dragen”, zegt Lova. Ze jaagt voorzichtig tussen de hangers door. Majken glipt tussen haar voeten door. Zonder erbij na te denken zingt Lova: “Majken, Majken, kom nu tevoorschijn!” Haar stem stuitert tussen de winterkleren. De kat blijft even staan, maar slechts één knippering lang. Dan huppelt ze de gang in.

De voordeur staat op een kier. Buiten is het kleine trappetje wit van de verse sneeuw. Majken huppelt naar buiten met het glinsterdraadje en de lichtkroon.

“Wacht!” zegt Lova. Papa staat vlak bij de deur terwijl ze haar voeten in haar kleine laarsjes stampt. Daarna gaat ze alleen naar buiten, op de bovenste trede. Daar zit Majken met haar staart om haar poten. Lova zingt hard de koude lucht in: “Majken, wacht op mij!”

Dan wordt het helemaal stil. Majken blijft midden op de trap zitten. Haar oren wijzen naar voren. De lichtkroon ligt naast haar in de sneeuw.

Lova staat met haar mond open. Ze heeft hard gezongen. Echt hard. Ze probeert nog een regel, deze keer langzaam. Majken knippert niet. Ze luistert. Lova pakt de lichtkroon uit de sneeuw en houdt hem dicht tegen haar buik. Dan begint ze helemaal terug naar binnen te zingen.

Eenmaal binnen veegt Lova sneeuwvlokjes van de lichtkroon met een keukendoek. Voorzichtig maakt ze het glinsterdraadje los. Majken zit naast de stoel te kijken, zonder ook maar één poot te bewegen.

Op tafel ruiken de lussebroodjes warm en de peperkoekjes kruidig. Lova pakt een broodje en kijkt naar de kat. “Als mijn buik morgen begint te fladderen”, fluistert ze, “dan zing ik voor Majken. Eerst in mijn hoofd.” Majken knippert langzaam.

Op de luciaochtend zijn de ramen donkerblauw, hoewel de ochtend bijna begint. Lova trekt de witte jurk over haar hoofd en knoopt het rode lint vast. Dan zet ze de lichtkroon op haar hoofd. Vijf kleine lichtjes gaan aan.

Majken zit op het bankje in de gang en volgt elke beweging. Lova oefent niet met haar mond. Ze denkt alleen aan de woorden, rustig en langzaam: Ik zing voor Majken. In de keuken staan de lussebroodjes al klaar. Daar wacht de luciaoptocht.

Het huis is stil, bijna alsof de vloer en de deuren ook luisteren. Lova loopt door de gang. De kleine lichtjes in de kroon schijnen voor haar uit. Uit de keuken komt de geur van warme koffie, saffraan en peperkoekjes.

Bij de deuropening willen Lova's voeten het liefst blijven stilstaan. Ze denkt aan twee groene ogen onder het bed. Ze denkt aan de poot op de boekenkast, de sjaals in de kledingkast en de sneeuw op de trap. Ik zing voor Majken, zegt ze zachtjes in zichzelf. Dan loopt ze naar binnen.

Lova opent haar mond. Eerst komt er één toon. Dan nog één. Daarna komen de woorden, helder en warm, en ze vullen de keuken tot aan het raam.

Majken zit op de vensterbank. Ze heeft nu geen glinsterdraadje in haar poten. Alleen haar oren naar voren en haar ogen op Lova gericht. Buiten glinstert de sneeuw zachtjes. Binnen ruikt het naar saffraanbroodjes, en de vijf kleine lichtjes schijnen over Lova's haar. Het lied gaat door, regel na regel.

Als de laatste toon blijft hangen, is het even stil. Lova kijkt naar het raam. Majken legt haar hoofd schuin, net als op de besneeuwde trap.

Lova glimlacht naar haar allerbeste publiek. “Nog een keer?” Majken tilt haar poot op en tikt zachtjes tegen het raam. De vijf kleine lichtjes van de lichtkroon glinsteren naast hen in het raamglas.

Lova zingt voor Majken

Lova mag thuis voorop lopen in de luciaoptocht, maar haar liedje is niet meer dan een gefluister. Wanneer Majken ervandoor rent met de lichtkroon, vindt Lova een lied dat haar kan volgen van de slaapkamer naar het bevroren raam.